

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๔๔

อย่าให้กิเลสหลอก

พระท่านมาขอเกี่ยวกับเรื่องโรงร่ำโรงเรียนว่าเด็กยากจน ถ้าให้ตอบตามความสัตย์ความจริงแล้วโลกเขาถือกัน แต่ธรรมไม่ถือ ถ้าตอบตามความสัตย์ความจริงว่าทางโน้นโรงเรียนยากจน แถ่นี้ไม่มีโรงเรียนไหนเป็นเศรษฐีแหละว่าจั้น ตอบกัน มีแต่คนยากจนเหมือนกัน ถ้าตอบอย่างนี้เป็นขวานผ่าซากใช้ไหมล่ะ เพราะฉะนั้นจึงไม่ตอบ ไปแล้วค่อยตอบทีหลัง คนจนมีอยู่ทั่วไป มีทั่วไปหมด การสงเคราะห์สงทานี้ก็ไม่ถอยเลย เรา จนกระทั่งปิดไม้ปิดมือ เอา มีมาเอาอีก ๆ ให้อีก ไม่ทัน ดิดหนี้เขาก็กะเอ๊ย ดิดหนี้หนี้ไม่ใช่เล่น

เมืองไทยเราพูดทั้งประเทศเลย เขาต้องรำลือว่าหลวงตาบ๊วเป็นเศรษฐี เพราะมีคนเคารพนับถือมาก นี่คือการรำลือของเขาแต่หาความจริงไม่ได้ ความจริงคือว่าไม่มีใครจนยิ่งกว่าหลวงตาบ๊ว เป็นอย่างนั้นนะ ตรงกันข้าม มีเท่าไรหมด ๆ บางทีให้ไม่ทันกู้ เขาก็มี ที่กู้ยืมก็ถือว่ามันจำเป็น เช่น โรงพยาบาล เฉพาะอย่างยิ่งเครื่องมือแพทย์นี่สำคัญมาก เครื่องมือแพทย์เครื่องนี้ใช้ทางไหน ๆ พอพูดคำเดียวนี้กระเทือนคนไข้ไปหมดเลย ถ้าไม่มีนี้หมดหวัง นี่ละเรื่องจะดิดหนี้ละ พอได้นี้มาก็มีหวัง ๆ เอ้า ดิด ดิด เรื่อย พอจะเข้าคุกเข้าตะรางลูกศิษย์ไปลากออกมา ใช้หนี้เขาให้ เอา ดิดอีกอยู่อย่างนั้น เข้าคุกเข้าเรื่อยแต่ไม่ได้อยู่นะ ลูกศิษย์ไปลากออกมา พอดิดหนี้ลูกศิษย์ไปลากออกมา แล้วดิดใหม่อีกเข้าอีก อยู่อย่างนั้น

เราตั้งใจในการช่วยโลก ที่ไปโน้นไปนี้อยู่ไม่หยุดไม่ถอยไม่ใช่อะไรนะ มีเมตตาอันเดียวเท่านั้นที่ล้นโลกล้นสงสาร พูดได้จริง ๆ เพราะฉะนั้นการพูดการจาของเราหนักเบาอย่างน้อยจึงไม่คำนึงถึงว่ากระทบกระเทือนผู้ใด ขอให้ถูกต้องตามความจริงคือหลักธรรมเท่านั้นพอ เพราะธรรมต้องเอาความจริงมาสอน ผิดต้องบอกว่าผิด ถูกบอกว่าถูกไปเลย อย่างนี้เรียกว่าธรรม ฟังเป็นฟังตายได้ ตายใจได้ เรื่องของกิเลสไม่เป็นอย่างนั้นปลิ้นปล้อนหลอกลวง ทำแล้วว่าได้ทำ เห็นว่าไม่เห็น อะไรอย่างนี้ กิเลสกับธรรมจึงเป็นข้าศึกกันตลอดมา

ใครมีธรรมน้อยคนนั้นแพ้ตลอดทุกข์ตลอด ถ้าแพ้กิเลสต้องหาบหมากองทุกข์ในหัวใจตลอดเวลา ถ้าชนะกิเลสประเภทใดแล้วเป็นสุขในประเภทนั้น ประเภทไหนที่ยังสู้มันไม่ได้ ประเภทนั้นมันก็มารังควานเรามากตลอดเวลา ๆ โลกจึงหาความสุขไม่ได้ เพราะเรื่องกิเลสมีอยู่กับหัวใจ พาให้ใจวุ่นวายส่ายสั่ว ลากไปโน้นลากไปนี่ ให้คิดอย่างนั้น ให้หวังอันนี้ ให้หวังอันนั้น มีแต่ให้หวัง ๆ มันไม่คำนึงถึงผู้ทำว่าจะทำตามมันได้

หรือไม่ มันไม่ได้คำนึง มีแต่ลากแต่เซ็นไป นี่เรียกว่ากิเลส เมื่อไม่สมหวังต้องเป็นทุกข์ แก่เรา กิเลสมันไม่เป็นทุกข์ มันลากเราเฉย ๆ เอ้า ถ้าทำอย่างนั้นจะได้ผลอย่างนั้น แล้วหวังอย่างนั้นหวังอย่างนี้ กิเลสมันหลอกไปดิ่งไป เราก็ทำตามกิเลส ว่ามันจะสมหวัง ตามกิเลสหลอก ที่นี้ทำแล้วไม่สมหวังเราก็แบกกongทุกข์ กิเลสไม่แบก มาหลอกเรื่อยไป ไม่เช็ดนะ กิเลสหลอกสัตว์โลกนี้ไม่เช็ด หลอกนี้เสร็จไปแล้ว เอ้า หลอกอย่างนั้นอีก ๆ

ยกตัวอย่างเช่น เขาปลูกบ้านปลูกเรือนเป็นแถวยาวเหยียด เขามีความหวังขนาดใหญ่ อะไรพาให้เขาหวัง ต้องมีสิ่งที่หวัง แล้วก็มาตั้งอันนี้ออกไปก็วิ่งไปตามเขา เวลาปลูกสร้างไปแล้ว คำนวณตามกิเลสมันหลอกว่า ห้องนี้ตึกนี้บ้านหลังนี้ เวลาทำเสร็จแล้วจะขายได้เท่านั้น ๆ แล้วห้องแถว โรงแรมอะไรก็ดี คั้นหนึ่งเก็บเท่านั้น วันหนึ่งเก็บเท่านั้น ๆ นี่ความหลอกหลวงของกิเลสทั้งนั้น ทางนี้ก็หวังตาม ทางนั้นก็ขัดขึ้นมาก็ พอขัดขึ้นมาก็เงินในกระเป๋าไม่มี ไปลากเอาเงินธนาครามา ดอกเบี้ยดอกเบี้ยมันก็ตามมาเรื่อย ที่นี้ก็จมลงไป ความหวังยังมีอีกนะ ถึงเจ้าของจะจมก็ตามยังว่า อันนี้จะมีคนมาซื้อ จะมีคนมาเช่ามาอะไรเรื่อย หวังเรื่อยอยู่อย่างนั้น จมเพราะเหตุนี้เอง เข้าใจไหม

ไปซิไปที่ไหนเคลื่อนไปด้วยความหวัง แต่มันไม่สมหวังนั้นซิ คือกิเลสหลอกสัตว์โลก เมื่อไม่สมหวังแล้วจะเอาความสุขมาจากไหน สมหวังปั๊บหลอกนี้ปั๊บให้ผิดหวังไปอีกแล้ว อย่างนั้นนะ ฉากหน้าฉากหลังมันมีอยู่พร้อม หลายสันพันคมไม่มีอะไรเกิน กิเลสแหละ พิลึกพิลั่นจริง ๆ เวลาเรียนตามมันไปแล้วถึงได้รู้เรื่อง นำมาพูดนี้ถอดออก จากหัวใจมาพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง เวลาเมื่อเวลาบอดกิเลสตบทุตบตาเท่าไรก็ยอมรับ มัน เวลาเราฟิตไม่ถอย ๆ ความสว่างของธรรมก็ค่อยเริ่มเกิดขึ้นเรื่อย เริ่มเห็นโทษของกิเลส เมื่อเห็นโทษแล้วก็มีทางแก้ไขตัดแปลงต่อสู้กัน ที่นี้ก็มีความแพ้วทางชนะ

ความแพ้วความชนะก็เห็นผลไปทางหนึ่ง ๆ ความแพ้วเป็นบทเรียน ความชนะเป็นการเพิ่มพูนกำลังหนุนเข้าอีก ต่อไปมันก็อ่อนลง ๆ พอกิเลสอ่อนลงความทุกข์ก็อ่อนลง ธรรมมากขึ้น ๆ ความสุขมากขึ้น ภาษาของธรรมนี้ โลกฟังก็คือโลกกิเลส ซึ่งเป็นโลกที่เป็นภัยเป็นข้าศึกต่อธรรมตลอดมา จะไม่ยอมรับธรรมคือความจริงอย่างง่าย ดาย ต้องต่อสู้ตลอด ผิดขนาดไหนมันก็บอกว่าถูกตลอดไป เป็นอย่างนั้น ถ้าเรื่องของธรรมกิเลสไม่ยอมรับกัน จิงว่ากิเลสกับธรรมเป็นข้าศึกกันในหัวใจดวงเดียวเรานี่ คือกิเลสก็อยู่ที่นี้ ธรรมก็อยู่ที่นี้ มองไม่เห็นแต่รู้ด้วยใจของเราทุกคน

ความสุขเกิดขึ้นก็รู้ ความทุกข์เกิดขึ้นภายในใจของเราก็อู้ ความโกรธความเคียดแค้น ความริ้นเร็งบันเทิงเกิดขึ้น เหล่านี้เป็นเรื่องของกิเลส มันเกิดขึ้นอะไรู้ ๆ การระงับดับมันลงได้แค่ไหนก็เป็นความสุขขึ้นมา นี่เป็นธรรมก็รู้ มีแต่รู้ ๆ ไม่เห็น คือกิเลสกับธรรมซึ่งอยู่ในใจดวงเดียวกัน จิงว่าลึกลับมาก ด้วยเหตุนี้เองที่พระพุทธเจ้าทรงท้อ

พระทัยในการสั่งสอนสัตว์โลก ไม่ท้อไถ่ยังงี้ สิ่งที่พระองค์ทรงรู้ทรงเห็นไม่ทรงคาดคิดไว้เลย ทรงรู้ทรงเห็นก็คือเรื่องของกิเลสต่าง ๆ ที่เห็นปัจจุบัน ที่เลยจากนั้นไปแล้วมันก็ปิดไว้ ๆ ได้รับความทุกข์ความทรมานมาน้อยเพียงไรผ่านมาเท่าไร มันกลับไหมดไม่ให้เห็นร่องรอยที่มาแห่งความทุกข์ทั้งหลาย ได้รับความสุขมาน้อย มันปิดไว้ ๆ เปิดทางหลอกลงไปเรื่อย ๆ ให้บิ่นให้ตื้นไปเรื่อย ๆ สัตว์โลกจึงอยู่เป็นสุขไม่ได้

นี่ละพระพุทธเจ้าก็เป็นมาอย่างนี้แหละ เช่นอย่างตกนรกใครจะเกินพระพุทธเจ้าสาวกทั้งหลายเคยตกนรกหมกไหม้มั่วด้วยกันทั้งนั้น เรา ๆ ท่าน ๆ เคยมาด้วยกันทั้งนั้น แล้วมันกลบรอยไว้ ใครไปรู้ที่ไหนว่าเราเคยตกนรกหมกไหม้ที่ไหนไม่เคยรู้ พระพุทธเจ้าก็ไม่เคยรู้ นุ่นเวลาที่ว่าผิดคาดผิดหมาย คือทรงบำเพ็ญพระบารมีเข้าแก่กล้าสามารถ กิเลสมันปิดบังหุ้มห่อไวหมด เหมือนไฟฟ้าหรือดวงไฟของเรามันสว่างจ้า แก้วครอบปิดมันดำมืด ปิดปั๊บเข้าไปนี้มองไม่เห็นเลย มีแต่ดวงไฟอยู่ข้างใน ใจรู้อยู่อย่างนั้นแต่ไม่สามารถที่จะทะลุออกจากแก้วครอบให้ไปรู้สิ่งต่าง ๆ ได้ เป็นอย่างนั้น จิตก็รู้อยู่ในวงของกิเลสครอบงำนี้ ไม่ได้

พอเปิดอันนี้ออกผิงมาเท่านั้น นี่ที่ว่าตรัสรู้ละ พังแก้วครอบดำ ๆ ของกิเลสทั้งหมดนี้ออกจากพระทัยคือใจนี้ผางลงเท่านั้น จ้าขึ้นมาเลย พอจ้าขึ้นมาผิดคาดผิดหมายกับสิ่งที่เคยคาดเคยหมายเคยรู้เคยเห็นมาแต่ก่อน อันนี้เป็นความจริงล้วน ๆ หาที่ค้านไม่ได้ จ้าขึ้นมาแล้วทำไมจะไม่เห็นโทษของพระองค์ว่าตกนรกมากี่กัปกี่กัลป์ ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ ทรงระลึกชาติหนหลังได้ ระลึกไปที่ไหนก็มีแต่เรื่องกองทุกข์เต็มพระองค์นั่นเองพูดง่าย ๆ เกิดแล้วตกนรกหมกไหม้ ขึ้นสวรรค์ชั้นพรหม ขึ้นตลอดลงตลอดเหมือนเราขึ้นบันไดลงบันไดแล้วลงเหวลงบ่อลงนรกอเวจี ขึ้นลงอยู่อย่างนี้ตลอดสัตว์โลกเป็นอย่างนี้ตลอดมา ฟัน้องทั้งหลายจ่านะ นี่คือความจริงของธรรม พระพุทธเจ้าจ้าขึ้นมาแล้วเห็นหมด แต่ก่อนไม่เห็น

เพราะฉะนั้นคนเราถึงไม่ได้กลัวบาป บาปมีขนาดไหนมันก็ไม่กลัว กิเลสไม่ให้กลัว ให้กลัวแต่ความอยากความทะเยอทะยาน ความดีความดั้น จะเป็นสุขเป็นทุกข์ไม่คำนึงขอให้เป็นไปตามความอยาก ได้สมความอยากความหวังนั้นพอ ๆ นี่เรื่องของกิเลส มันไม่คำนึงคำนวณถึงเหตุถึงผลเหมือนอรรถธรรมนะ อรรถธรรมนี้พิจารณาส่องทะลุไปหมด พระพุทธเจ้าเคยตกมาเหมือนกัน เราเห็นว่าพระพุทธเจ้าที่มาตรัสรู้แต่ละพระองค์ท่านไม่เคยตกนรกเหว ตกเหมือนเราไม่ผิดกันเลย ต่อเมื่อได้ทรงบำเพ็ญพระบารมีแก่กล้าเข้ามา ๆ เรื่องนรกก็ห่างไป ๆ ละที่นี้ เรื่องสวรรค์ชั้นพรหมที่ไหนขึ้นเรื่อยลงเรื่อย ๆ เรื่องนรกห่างกันไป ๆ ต่อไปอีกขึ้นเรื่อย ๆ พอเต็มเหนี่ยวแล้วก็ผางตรัสรู้เห็นหมดเลยที่นี้

ไม่ว่านรกหลุมไหน ๆ ตั้งแต่พื้นของสมมุติได้แก่นรกหลุมใหญ่โตที่สุดนั่น พื้นเพของสมมุติที่ให้ทุกข์มากที่สุด ได้แก่นรกหลุมนี้ ทรงรู้ทะลุไปหมด นี่เรียกว่าบุพเพนิวาสานุสสติญาณ ทรงระลึกชาติย้อนหลังได้ไปถึงโน้น พิจารณาма ๆ โห้ย เรานี้มันนึกตกหมกไหม้ นักหาบหามกองทุกข์เหมือนสัตว์ทั้งหลาย แต่เวลานี้เราได้พ้นขึ้นมาแล้ว จึงมองดูสัตว์ทั้งหลาย มันเหมือนกองฟืนกองไฟกองเพลิงเต็มไปหมด พระองค์ผ่านมาแล้ว แต่ก่อนไม่รู้ว่าเป็นกองเพลิงกองไฟเผาไหม้ตลอดเวลาในวัฏจักรอันนี้ พอผ่านขึ้นมาเรียกว่าตรัสรู้ พ้นแล้วจากแดนสมมุติ ขึ้นแดนวิมุตติแล้วเห็นหมดเลย

ทีนี้เมื่อเห็นหมดแล้วอย่างนี้ก็ต้องท้อพระทัยชิ โถ เป็นขนาดนี้ เราก็คเคยเป็นมาอย่างนี้ แล้วสัตว์โลกทั้งหลายกำลังเป็นอยู่อย่างนี้ และไม่มีต้นมีปลายเสียด้วยนะสัตว์โลก ผู้มีก็มีแต่จำนวนน้อยมาก ผู้มีก็ได้แก่ผู้มีอุปนิสัยปัจจัยที่สร้างคุณงามความดีมานี้ ถึงจะไปตกนรกก็ตาม นิสัยปัจจัยแห่งความดีนั้นจะอยู่ในนั้น เวลานั้นยังแสดงฤทธิ์ไม่ได้ กำลังไม่พอ ก็ต้องยอมรับกรรมประเภทชั่วที่ตัวทำมาไว้เสียก่อน พอพ้นจากนั้นแล้วก็สร้างหนาขึ้น ๆ แน่นขึ้น พอถึงที่สุดจุดหมายปลายทางแล้วก็ตรัสรู้ผิงขึ้น ทีนี้มองเห็นหมดเลยทีนี้ จำ นี่ละที่ว่าผิดคาดผิดหมาย ใครคาดไม่ได้คาดธรรมดาความรู้อันนี้ เมื่อกิเลสเปิดออกแล้วคาดไม่ได้นะ

ไม่เห็นเราดูอะไรนี้ก็พอคาดพอเดาได้ ถูกบ้างผิดบ้าง มันก็ไม่เช็ดไม่หลาบก็คาดกันไป โลกเป็นอย่างนั้น แต่เรื่องของธรรมนี้คาดผิดผิดจริง ๆ รู้จริง ๆ เช็ดหลาบจริง ๆ ดังพระพุทธเจ้าตรัสรู้แล้วทรงท้อพระทัยในการที่จะสั่งสอนสัตว์โลก โถ จะสอนกันไปไดยังไงเมื่อเป็นอย่างนี้แล้ว มีแต่ฟืนแต่ไฟเต็มโลกธาตุนี้ทำไง ท้อพระทัยที่จะสั่งสอนสัตว์โลก ทรงทำความชวนชวายน้อย จะไม่สั่งสอนใครเลย แล้วก็ทรงเล็งญาณดูด้วยพิจารณา ๆ โลกอันนี้มันจะมีติดดำก่าตาไปหมดทั้งโลกนี้เหวอ จะไม่มีอะไรเป็นวิเวกวพอเป็นสารประโยชน์แก่กันและกันในโลกนี้บ้างเหวอ ทรงพิจารณา อ้อ มี

คำว่ามีคือว่า เราเทียบเหมือนภูเขาลูกหนึ่งเต็มไปด้วยหินผาป่าไม้ หาสาระไม่ได้ในสายตาของเรา ครั้นเวลาค้นคว้าเข้าไปจริง ๆ อย่างนักค้นแร่แปรธาตุ เขาค้นไปค้นมาเขาก็รู้ว่า ภูเขาลูกนี้มีแร่ธาตุอย่างนั้น ๆ นี่เวลาค้นเข้าไปจริง ๆ มันไม่ได้มีแต่สิ่งที่ไร้สาระ สิ่งที่เป็นสาระก็มี ไม่มีมากก็มี จากนั้นเขาก็ขุดค้นเอาแร่ธาตุต่าง ๆ มาทำประโยชน์ดังที่เราทำอยู่ทุกวันนี้แหละ อันนี้พระพุทธเจ้าค้นแร่แปรธาตุ คือค้นนิสัยปัจจัยของสัตว์ทั้งหลายที่อยู่ในโลกมีดอันนี้พุดง่าย ๆ อ้อ มี ไม่มากก็มี นั่นละที่ทรงสั่งสอนสัตว์โลกตลอดมา

ถึงขนาดท้าวมหาพรหมลงมาอาราธนาว่า พุรหุมา จ โลกาธิปติ สหมุปติ นี่คือคำของท้าวมหาพรหมมาอาราธนาพระพุทธเจ้า ซึ่งเห็นเวลานั้นพระองค์ทรงทำความ

ชวนชวายน้อยไม่อยากจะสั่งสอนสัตว์โลก ท้าวมหาพรหมจึงมาอาราธนาว่า สัตว์ทั้งหลายที่มีอยู่ในโลกนี้ ผู้ที่มีธุลีเบาบางยังมีอยู่ ไม่ใช่จะมีดับอดไปเสียหมดทั้งโลกอันนี้ ผู้ที่มีธุลีเบาบางที่จะคอยหลุดพ้นจากทุกข์ คอยทยอยตนออกจากทุกข์ยังมีอยู่ เพราะการอบรมสั่งสอนจากความเมตตาของพระพุทธเจ้า เพราะฉะนั้นจึงขออาราธนา ขอให้เมตตาสั่งสอนสัตว์โลก นี่ละเวลาเราไปเทศน์ที่ไหนจึงว่า พุรุหมา จ โลกาฯ คือเป็นเรื่องของท้าวมหาพรหมอาราธนาพระพุทธเจ้ามาก่อน จากนั้นก็ติดตามทุกวันนี้ พอไปที่ไหน พุรุหมา จ โลกาฯ ตัวหัวมันเองมันฟังหรือไม่ฟังก็ไม่รู้มีแต่ พุรุหมา จ โลกาฯ

ท้าวมหาพรหมสนใจจริง ๆ นะ สนใจพระพุทธเจ้า กราบพระพุทธเจ้า เคารพพระพุทธเจ้าสุดยอดเลย อาราธนาด้วยความขอวิงวอนสุดยอดหัวใจ อยากให้พระพุทธเจ้าโปรดเมตตาสัตว์ แต่พวกเรานี้ พุรุหมา จ โลกาฯ มันไปวิ่งอยู่ตามไถ่หนุ่มสาวที่ไหนก็ไม่รู้ กินเหล้าเมาสุราไปหมด ทางนี้ พุรุหมา จ โลกาฯ จนน้ำลายเปียกแฉะมันก็ไม่สนใจ มีแต่ พุรุหมา จ โลกาฯ สะแตกเหล้าไม่หยุด เข้าใจไหม พวก พุรุหมา จ โลกาฯ เรามันเป็นอย่างนี้ ต่างกันนะ นี่เราย่นเอามาอย่างนี้ นี่ละพระพุทธเจ้าจึงได้ทรงสั่งสอนสัตว์โลก ก็ค้นแร่แปรธาตุดู ว่าโลกอันนี้ไม่ใช่มีดมิดปิดตาจนกระทั่งหาสาระไม่ได้เลย มีอยู่ไม่มากนักน้อย เอาที่มีนั้นแหละ จึงต้องแนะนำสั่งสอนสัตว์โลก

ประเภทของสัตว์ที่มีกัณฑ์ที่เราได้ทราบกันแล้ว มี ๔ ประเภท อุกมภูติสัญญา ได้แก่ ผู้ที่มีอุปนิสัยแก้กล้าสามารถแล้ว รอที่จะหลุดพ้นจากทุกข์เท่านั้น ถ้าเป็นวัวก็อยู่ปากคอกแล้วคอยที่จะออก พอเจ้าของมาเปิดประตูบับนี้ผิ๊งออกเลยทันที เจ้าของในธรรมนี้หมายถึงศาสตารงค์เอก หมายถึงธรรม มาสั่งสอน พอสั่งสอน ยกตัวอย่างเช่น เบญจวัคคีย์ทั้งห้า นี่เป็นพวกอุคฆฏัตถัญญ คณะท่านเหล่านี้เป็นอุคฆฏัตถัญญ พระพุทธเจ้าแสดงธรรมผางขึ้นที่เดียวเปิดประตูแล้ว ทางนี้ออกผิ๊ง ๆ เบญจวัคคีย์ทั้งห้า ชฎิลตั้ง ๑,๐๐๓ ต่อจากนั้นก็ยสกุลบบุตรพร้อมบริวาร ๕๐ คน เหล่านี้ตรัสรู้ตามกันไป ๆ ออกประตูเดียวกันเลย พอพระพุทธเจ้าเปิดประตูได้แก่ธรรมะเท่านั้น บรรลุธรรมผิ๊งผิ๊ง ๆ

นี่ผู้มีอุปนิสัยปัจจัยอยู่ในถึงมุตถังคุณนี้ถึงขะยะนี้ เข้าใจไหม ถึงขะยะนี้เป็นประเภทเยียม ถึงขะยะนี้เป็นประเภทที่จะหลุดพ้นจากขะยะไปโดยด่วน แล้วรองลงไปที่ วิปจิตถัญญ อันนี้ก็รองกันลงมา พอทางนี้ผ่านไปแล้ว ทางนั้นหนุนหลังมา ออกอีก ๆ นี่เป็นประเภทที่สอง นี่เรียกว่าถึงขะยะ อยู่ในโลกสามแดนโลกธาตุนี้ เมื่อกิเลสยังมีอยู่ภายในใจของสัตว์โลกแล้วต้องเรียกว่าถึงขะยะด้วยกัน แต่ถึงขะยะนี้มีหลายประเภท ประเภทที่หนึ่ง เช่นอย่างเบญจวัคคีย์ทั้งห้า ประเภทที่สองก็หนุนหลังกันมา ประเภทที่สามเนยยะ แปลว่าควรนำไปได้ แนะนำสั่งสอนจุดลากไปได้ หลายครั้งหลายหนค่อยเป็นค่อยไปได้ ประเภทที่สามนี้เป็นประเภทที่ ถ้าเป็นนักมวยต้องฝึกหัดเต็มที่นะพวกเรา ถ้าไม่

ฝึกหัดเต็มที่แล้ว ปทปรมะมันจะลากลงเหวลงบ่อลงนรกอเวจีหมด เพราะปทปรมะกับเนยยะมันต่อสู้กันอยู่ ที่นี้พอตื่นติดได้มันก็จะก้าวไปหาพวกวิปจิตัญญ ถ้าอ่อนลงมากก็มาหาเนยยะ อ่อนจากเนยยะแล้วมันก็จะลากลงปทปรมะ

ประเภทที่สามเนยยะ พอแนะนำสั่งสอนกันได้ แล้วอุตส่าห์พยายามตะเกียกตะกาย หลายครั้งหลายหนก็เป็นไปได้ ๆ ประเภทนี้เป็นไปได้และเป็นไปไม่ได้ ๒ อย่างนะ ถ้าอ่อนกิเลสก็เอาลงไปกองปทปรมะทันที ประเภทที่สี่เรียกว่าประเภทหมดหวัง ถ้าเป็นคนไข้พอเข้าไปหาหมอไม่ได้อยู่กับหมอนะ เข้าไปหาห้องไอซียูเลย ไม่สนใจกับหมอกับหยูกกับยาอะไร ประหนึ่งว่าหมอก็คือหมดความหมาย ยา ก็หมดความหมาย เพราะคนหมดความหมายแล้ว คนไข้หมดความหมาย อะโรมามันก็ไม่รับ นี่ประเภทปทปรมะ ไม่ยอมฟังเสียงบุญเสียงบาป มีแต่จะคอยลมหายใจอย่างโรคคนไข้ประเภทไอซียู ไม่สนใจกับอะไร คอยแต่ลมหายใจขาดก็ไปเลย อันนี้ก็คอยแต่ลมหายใจขาดตื่นก็ฝันเลย ลงนรกอเวจี ไม่มีจุดหมายปลายทาง ก็ก๊วก๊กลบไปถึงจะได้ฟื้นตัวขึ้นมาขึ้นมาแล้วคาถาของไอซียูนี้กล่อมอีก คือไม่รู้บุญรู้บาปอีก ลงอีก กล่อมอีกลงอีกอยู่อย่างนั้น ก็ก๊วก๊กลบไม่มีต้นมีปลายคือพวกปทปรมะ

พวกเราต้องการประเภทไหน ประเภทปทปรมะหรือประเภทที่ว่าสู้กันบ้าง มันไม่อยากทำบุญเราทำนี่เรียกว่าสู้กับกิเลส กิเลสตัวเหนียวแน่นตัวแหลมคมที่สุด ธรรมะต้องดึงเข้ามา เงินบาทหนึ่งเราต้องการจะเอาไปทำบุญให้ทาน ไม่เอามากเอาเพียงสลึงเดียว กิเลสมันคว่ำหมด เอาไปหาอะไร ข้าจะเอาไปกินเหล้าดีกว่า ข้าไปหาเมียได้อีกสักสองสามคนเงินบาทนี้นะ มันก็เอาไปเจียบเสีย ที่นี้เรื่องที่จะไปทำบุญเลยอ้าปาก มันไม่มีอะไรติดปากเลยเข้าใจไหม กิเลสเอาไปหมดบาทหนึ่ง ถ้าเป็นผู้ชายได้เมียหลายคนนะ ถ้าเป็นผู้หญิงได้ผัวหลายคน เงินถึงขนาดหนึ่งบาทแล้วไปที่ไหนเที่ยวได้สบายตลาดตเลไปได้ ไปวัดไปวาไม่เห็นได้เที่ยวที่ไหน เพราะฉะนั้นจึงไม่ให้ มันก็กวาดรวบทั้งบาท นี่มันต่อสู้กันระหว่างเนยยะกับปทปรมะ มันขัดกันอยู่

มึงจะเอาไปอะไรนักหนา นี่เรื่องธรรมต่อสู้นะ มึงจะเอาไปอะไรนักหนาเงินหนึ่งบาท เป็นร้อย ๆ พัน ๆ กูก็เคยมีมาแล้วไม่เห็นมีความสุขจากมึง กูเอาไปทำบุญเพื่อจะไปสวรรค์นิพพานมีความสุขความเจริญ ทำไมไม่ให้กูวะ กูจะเอา ลากออกมาได้สักหนึ่งสลึงก็เอา นั่นสู้กัน คราวนี้เอาสลึงหนึ่งเสียก่อน คราวที่สองฟาด ๕๐ สตางค์ คราวที่สาม ๓ สลึง คราวที่สี่ฟาดมันหมดบาทเลย สุดท้ายนิสัยการทำบุญให้ทาน อำนาจแห่งบุญแห่งกุศลจะหนุนเข้ามา เหมือนคนตระหนี่ถี่เหนียว อำนาจของความตระหนี่ถี่เหนียวมันจะปั่นเข้ามาเรื่อย เหนียวแน่นจนกระทั่งวันตาย ไม่มีวันความตระหนี่ถี่เหนียวจะลดหย่อนลง เมื่อไม่มีอะไรไปขัดไปแย้งกันไม่ได้

ทางทำบุญให้ทานแย่งเอามา หลายครั้งหลายหนได้มากเข้า ทีนี้เมื่อไม่ได้ทำบุญให้ทานมันว้าเหว่ในหัวใจ คนเคยทำบุญให้ทาน อำนาจแห่งบุญแห่งกุศลหนุนเข้ามา ๆ จิตใจอยากทำบุญให้ทานวันหนึ่งคืนหนึ่ง เราอยู่ไปอะไร มีดแจ่มสว่างมันก็มีมาตั้งกับตั้งกลบ ไม่เห็นมีต้นมีปลายกับความมืดความแจ่มความสว่าง แต่เรานี้เกิดแล้วตาย ตายแล้วเกิด มันมีอยู่นั้นะ เกิดต่ำก็ได้ เกิดสูงก็ได้ ถ้าเราทำความดีเราเกิดสูงก็ได้ ถ้าเราทำความชั่วเราเกิดต่ำก็ได้ มันมีทางที่จะไป เราจะไปทางไหนตัดสินใจตัวเอง เราเป็นผู้รับผิดชอบตัวของเราเอง พ่อแม่รับผิดชอบมาตั้งแต่เกิดมาที่แรก เลี้ยงดูมา พอโตแล้วเรารับผิดชอบ จิตใจจริง ๆ แล้วเรารับผิดชอบเราทุกคน นี่เราจะไปทางไหน ดั้นดีดเสาะแสวงหาคุณงามความดี เอา ไม่อยากทำ-ทำ นี่เรียกว่าต่อสู้กิเลส หลายครั้งหลายหน ทีนี้ไม่ได้ทำอยู่ไม่ได้นะ วันหนึ่ง ๆ ไม่ได้ทำบุญให้ทานไม่สบาย มันว้าเหว่ มันอะไรชอบกล มันต้องให้ให้แล้วมีความอบอุ่น ๆ

นี่ละอำนาจแห่งบุญแห่งกุศลหนุนเข้ามา อยากให้เราทำบุญให้ทานวันหนึ่ง ๆ ทีนี้หนาแน่นเข้ามาจิตใจเลยไฝฝืนอยู่กับอรรถกับธรรมทั้งนั้น ๆ ตายแล้วไม่ต้องบอกนิมนต์พระมาอุสาหาอะไร กุสลา คือ บุญกุศลกุสลาเราเรียบร้อยแล้วไปเลย ๆ นี่ละประเภทของบุคคลสามสี่จำพวก พี่น้องทั้งหลายจำเอาไว้ ที่ว่าถึงขะมี ๔ ประเภท ถึงขะที่พร้อมแล้วที่จะหลุดพ้นจากถึงขะนี้ไปสู่นิพพาน อันดับที่สองวิปจิตัญญู ก็ตามหลังกันไป จะไปสู่นิพพานเหมือนกัน อันที่สามเนยยะ คำว่าเนยยะนี้ ทั้งลากทั้งดึงสู้กับกิเลส กิเลสกับธรรมพืดกัน บางทีเราหงายบางทีเขาหงาย ส่วนมากมีแต่เราหงาย บางทีหงายหมาก็มี หงายไม่มีท่าเขาเรียกหงายหมา ถ้ามีท่าเขาเรียกว่าหงายแมว ตบมันได้บ้าง

พวกใต้ถุนศาลาลูกศิษย์หลวงตาบัวมีแต่พวกหงายหมาทั้งนั้น ร้องแหง็ก ๆ สู้มันไม่ได้ กิเลสมันพืดเอาหงายหมา ลากไปลากมาที่นี้ก็สู้มันได้ สู้ได้ ๆ ไปได้ จะไปได้ ด้วยการอดสำหรับพยายาม ให้เชื่อพระพุทธเจ้านะ กิเลสนี้หลอกโลกมานานแสนนานตั้งกับตั้งกลบ พาให้โลกจมอยู่ตั้งกับตั้งกลบไม่มีวันอิมพอ ส่วนธรรมนี้พอ เมื่อได้สร้างคุณงามความดีมาแล้วอิมโลก เปื่อหน่ายโลก นึกกระหึ่มยืมย่องต่ออรรถต่อธรรม หมุนตัวไปทางธรรมพุ่งผิงถึงนิพพานเลย พวกกันจำให้ดี อรรถธรรมพระพุทธเจ้าเป็นอย่างนั้น

นี่ก็ได้พยายามสอนโลกมาเต็มเม็ดเต็มหน่วย ถ้าพูดถึงเรื่องปัจจุบันนี้ ตั้งแต่เรียนหนังสือเราก็สอน ๆ ปลาย ๆ ไปอย่างนั้นแหละ เพราะเราเรียนมาจำได้ยังงี้ก็เอาคัมภีร์มาสอน ถ้าเขามาโจมตีว่าทำไมท่านสอนอย่างนั้น ก็คัมภีร์ว่าอย่างนี้ ทางออกเข้าใจไหม จะให้ว่าไปไหนนะ หาทางออกแอบไปทางคัมภีร์ นี่เป็นประเภทหนึ่งการสอนโลก สอนตามคัมภีร์กับสอนถอดออกจากหัวใจผิดกันมาก สอนตามคัมภีร์ก็ว่าไปตาม

คัมภีร์ เจ้าของเองก็ไม่แน่ใจ เวลาถูกโจมตีทำไมท่านสอนอย่างนั้น ก็คัมภีร์ว่าอย่างนั้น นี่หาทางออกเสีย ที่นี่สอนทางด้านจิตใจ ปฏิบัติเข้าไปมันรู้จริง ๆ ว่าไง พระพุทธเจ้าสอนโลกเคยหลอกโลกที่ตรงไหน สวากขาตธรรมตรัสไว้ชอบแล้ว สอนตรงไหนแม่นยำ ๆ ให้ปฏิบัติตามนั้นจะรู้สิ่งที่พระพุทธเจ้าทรงรู้ทรงเห็นและนำมาสอนโลกนั้นแล

เวลาเราปฏิบัติไปมันก็รู้มันก็เห็นไปเรื่อย ๆ เข้าไป จากนั้นมามันก็จำอยู่ในหัวใจ สอนใครจะไปหาคัมภีร์ไหน สอนโลกพระพุทธเจ้าเอาคัมภีร์นี้สอน สวาททั้งหลายเอาคัมภีร์นี้ไม่ได้เอาคัมภีร์พระไตรปิฎกมาสอน อันนี้เกิดที่หลังต่างหาก ในสังคายนาครั้งที่ ๓ หรือครั้งที่ ๔ ถ้าเราจำไม่ผิดว่าเป็นครั้งที่ ๓ ไปถอดเอาจากพระทัยของพระพุทธเจ้าจากพระสงฆ์สาวกทั้งหลายที่ท่านมีความเชี่ยวชาญทรงไว้ซึ่งมรรคซึ่งผลในคราวนั้น มาเป็นตัวหนังสือเป็นพระไตรปิฎก ไตรแปลว่า ๓ ปิฎกแปลว่าภาษา พระไตรปิฎกภาษารับ ๓ คือ พระวินัย พระสูตร พระปรมาัตถ์ นี้ออกมาที่หลังต่างหาก ไม่ได้ออกมาพร้อมกันกับพระพุทธเจ้าเหมือนตรัสรู้ณะ ตรัสรู้นี้ออกพร้อมกันเลย อันนี้ออกที่หลังต่างหาก

เพราะฉะนั้นเวลาเรียนไป ๆ ท่านบอกว่าบาปบุญมีนรกมีสวรรค์มี เรื่องเรียนมันก็เรียนแต่เรื่องความเชื่อมั่นไม่ได้เชื่อนะ มันสงสัยไปเรื่อยคืบคลานไป เรียนถึงนิพพาน เอ้ นิพพานมีหรือไม่มีนะ มันเรียนไปถึงนิพพาน มันยังมีเวทีกิเลสไปตีถึงนิพพาน มีหรือไม่มีนะนิพพาน นั้นเห็นไหม พอมันจำขึ้นในหัวใจ นิพพานที่ไหนไม่ต้องไปถามให้เสียเวลา เวลาบาปบุญนรกสวรรค์ที่ไหน ใครเป็นคนสร้าง มันรู้ต้นเหตุผู้สร้างคือหัวใจ ใจได้รับเหตุรับผลอะไรมันก็รู้ที่หัวใจ ๆ จำไปหมดแล้วถามใคร นี่ละพระพุทธเจ้าสอนโลกจึงไม่มีสงสัย พระสาวกทั้งหลายสอนโลกไม่มีสงสัย ถอดออกจากหัวใจที่รู้เห็นแล้วทุกอย่าง ๆ สอนโลกจะผิดไปไหน นี่เราพูดจริง ๆ แม้ตัวเท่าหนูเวลานี้เราสอนโลก เราไม่ได้สอนด้วยความสงสัยนะ ธรรมทุกชั้นเราไม่มีสงสัยเลยผาง ๆ เลยใครเชื่อไม่เชื่อก็ตาม ความจริงเป็นอย่างนี้ให้เป็นอย่างอื่นไปไม่ได้ เราต้องสอนอย่างนั้นตลอดมา

ภูมิหัวใจนี้มีหลายชั้น เรียนก็เรียนอย่างที่ว่านั้นแหละ เรียนจนเป็นมหาแบกมหาไปหาพ่อแม่ครูจารย์มัน ไปท่านก็ขนาบเอาเสีย โธ ภูมิหาคัมภีร์นี้ตกฮวบเลยเหียวนะ พอตกลงลงไปมีแต่ภูมิความจริง เชื้อละที่นี้ว่ามรรคผลนิพพานมี ก็ชัดใหญ่เท่านั้นซี ด้วยเหตุนี้เองเมื่อเอาใหญ่มันก็ได้มันก็รู้ละซี จากนั้นมา ๆ จนกระทั่งพูดแล้วสาธุเลยที่นี้ละ พอถึงขั้นเต็มที่แล้ว แม้พระพุทธเจ้าประทับอยู่ข้างหน้าก็ไม่ทูลถาม นั้นเห็นไหม ละ ถามท่านหาอะไรของอันเดียวกัน รู้อย่างเดียวกัน เห็นอย่างเดียวกันถามท่านหาอะไร **สนธิญาณโก** ผู้ปฏิบัตินั้นและจะเป็นผู้รู้เองเห็นเองด้วยตัวเอง เพราะท่านสอนไว้แล้ว ถ้ายัง

ไปทูลถามพระพุทธเจ้าอยู่คำว่า **สนธิภูริโก** ที่พระองค์ประทานไว้แล้วจะมีความหมายอะไรละ นี่พอมันจำขึ้นมาแล้วไม่ต้องทูลถาม ถามหาอะไรเท่านั้นพอ การแนะนำสั่งสอนไปถามใคร บรรดาพระสาวกทั้งหลายตรัสรู้จากพระพุทธเจ้าแล้วไม่ต้องไปทูลถามพระพุทธเจ้า ในการแนะนำสั่งสอนสัตว์โลก สอนได้เองที่เดียวบรรดาสาวก เป็นอย่างนั้นนะ ธรรมอยู่ในหัวใจแล้ว ธรรมกับใจเป็นอันเดียวกันแล้วเปิดจำตลอดเวลา ไปถามหาธรรมที่ไหน

นี่ละธรรมพระพุทธเจ้าสด ๆ ร้อน ๆ เดียวนี้ บาปสด ๆ ร้อน ๆ บุญสด ๆ ร้อน ๆ ตลอดมาและจะตลอดไป แต่กิเลสมันกลบมันลบลบมันล้าง ว่าบาปไม่มี มรรคผลนิพพานไม่มี สมัยนั้นเวลานั้นมรรคผลนิพพานจะหมด ๆ ไปจะไม่มีเหลือ ถ้าหากว่ามีผู้ส่วนหมัดก็ กิเลสมันเอาโคตรเข้ามาจากไหนมันถึงมาตำหนิมรรคผลนิพพานว่าไม่มี ตัวมันมีมากก็ ก๊วกก็กลบไม่เห็นพูด มีมาแต่โคตรแต่เข้มนักิเลสนี้ เมื่อไรมันจะสิ้นซากไปสักที ทำไมจึงว่าแต่มรรคผลนิพพานจะสิ้นซาก ตัวกิเลสเมื่อไรมันจะสิ้น ชัดกันตรงนี้ กิเลสก็หงายหมาไปเหมือนกันเข้าใจไหม เพราะ อกาลิโก เหมือนกัน กิเลสเป็น อกาลิโก มีตลอดเวลา สมมุติว่าเราอยู่ที่นี่ คว่าไปทางนี้เป็นกิเลส กิเลสกับธรรมอยู่ในใจ คว่าทางนี้เป็นธรรม คว่าทางธรรมก็เป็นธรรมไปเรื่อย คว่าทางกิเลสเป็นกิเลสไปเรื่อยวันยังค่ำ อยู่ในหัวใจเราทุกคน

อย่าให้กิเลสมาหลอกนะ กาลนั้นสมัยนี้มรรคผลนิพพานจะสิ้นจะหมด เวลานี้มันก็หมด พระพุทธเจ้าประทับอยู่มันก็หมดถ้าไม่ได้สนใจกับธรรม สนใจแต่กิเลสก็พังลงไปเหมือนเทวทัตจมลงในนรก ต่อพระพักตร์พระพุทธเจ้าเห็นไหมละ นั่นละถ้าคว่าทางชั่วเป็นอย่างนั้น เอาละวันนี้พูดเพียงเท่านี้

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd